

De Vaart hunkert naar winter

De Vaart ligt er verlaten bij
zij hunkert naar een winter
van krakend ijs en oostenwind
en rijen schoenen in het riet
die rond de koude schemering
bevroren aan de voeten
van de rechtmatig eigenaar
- nadat ze eerst bij Staal langsgaan -
vermoeid naar huis toe moeten

De Vaart ligt er verlaten bij
zij hunkert naar de reuring
van alles wat bij ijspret hoort
van schrapend ijzer heen en terug
tot hete snert en scheve schaats
en het vallen in de scheuren
waarna weer verder naar de sluis
Maar zal zo iets op onze Vaart
nog ooit een keer gebeuren?

De schaatser is ten einde raad
hij hunkert naar een winter
waar hij op wetering en Eem
zich beulend naar het Eemmeer snelt
en terug weer naar de dijk
Hij kan alleen maar hopen!
De schaatser wacht, verlangt en kniest
Zijn vrees dat het hier nóóit meer vriest
zal toch zo'n vaart niet lopen?

Gerard Wortel (dorpsdichter)
gerardwortel@ziggo.nl